

ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΑ ΕΝΗΜΕΡΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚά Χρονικά

Εξωτερική αξιολόγηση του τμήματος
Ηλεκτρονικής του ΤΕΙ Αθήνας

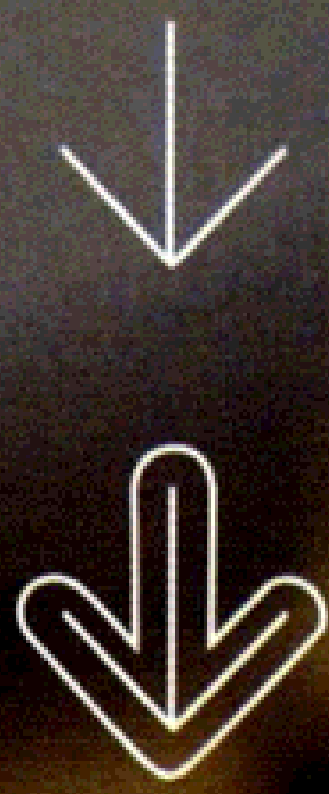
Η ψυχοπάθεια στην καθημερινή
ζωή ή εμείς οι ψυχοπαθείς;

Η θεμελίωση
της Χημείας

ΤΕΥΧΟΣ

ΑΠΡΙΛΙΟΣ
ΜΑΪΟΣ
ΙΟΥΝΙΟΣ
2010

21

ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚά Χρονικά

Ιδιοκτησία	ΤΕΙ Αθήνας
Εκδότης	Δημήτριος Νίνος Πρόεδρος ΤΕΙ Αθήνας
Διευθυντής	Αντώνιος Καμμάς
Συντακτική Επιτροπή	Δημήτριος Νίνος Μιχαήλ Μπρατάκος Ιωάννης Χάλαρης Απόστολος Παπαποστόλου Γεώργιος Γιαννακόπουλος
Επιμέλεια έκδοσης	Ιφιγένεια Αναστασάκου Ελένη Βαβουράκη Δώρα Φραγκούλη Δανάη Κονδύλη
Καλλιτεχνική Επιμέλεια έκδοσης	Έφη Παναγιωτίδη, efipanpan@yahoo.gr

ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΕΙ ΑΘΗΝΑΣ

Πρόεδρος	Δημήτριος Νίνος
Αντιπρόεδρος	Αντώνιος Καμμάς
Αντιπρόεδρος	Μιχαήλ Μπρατάκος
Αντιπρόεδρος	Ιωάννης Χάλαρης
Διευθύντρια ΣΕΥΠ	Ευαγγελία Πρωτόπαπα
Διευθυντής ΣΤΕΦ	Δημήτριος Βάττης
Διευθυντής ΣΓΤΚΣ	Νικήτας Χιωτίνης
Διευθυντής ΣΔΟ	Γεώργιος Πολυχρονόπουλος
Διευθυντής ΣΤΕΤΡΟΔ	Ιωάννης Τσάκνης
Γενική Γραμματέας	Κωνσταντίνα Μασούρα
Γραμματέας Συμβουλίου	Αφροδίτη Λάσκαρη

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΕΡΕΥΝΩΝ

Πρόεδρος ΕΕ&Ε	Μιχαήλ Μπρατάκος
Αντιπρόεδρος	Αντιπρόεδρος ΤΕΙ-Α
Αντιπρόεδρος	Ιωάννης Τσάκνης
Μέλη ΕΕ&Ε	Ευαγγελία Πρωτόπαπα Γεώργιος Παναγιάρης Δήμος Τριάντης Γεώργιος Γιαννακόπουλος Πέτρος Πουλμέντης
Γραμματέας ΕΕ&Ε	Ιφιγένεια Αναστασάκου

1 ΣΗΜΕΙΩΜΑ ΤΗΣ ΕΚΔΟΣΗΣ

- 4 ▪ Στο ρυθμό της κρίσης

2 ΘΕΣΜΙΚΑ

- 6 ▪ Επιστολή προς την Υπουργό Παιδείας, κ. Άννα Διαμαντοπούλου
- 8 ▪ Επιστολή προς την Ειδική Γραμματέα ΕΥΔ ΚΠΣ, κ. Ιφιγένεια Ορφανού

3 ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ

- 10 ▪ Μεταπτυχιακό Πρόγραμμα με τίτλο «Διοίκηση Επιχειρήσεων»
- 12 ▪ Ανάπτυξη & αξιοποίηση διαδικτυακής εφαρμογής για την υποβολή ηλεκτρονικής αίτησης και αξιολόγησης υποψηφίων επιστημονικών και εργαστηριακών συνεργατών

4 ΑΡΘΡΑ - ΑΠΟΨΕΙΣ

- 17 ▪ **Α. Καμμάς:**
Η Πάπισσα Ιωάννα.
Μύθος ή πραγματικότητα;

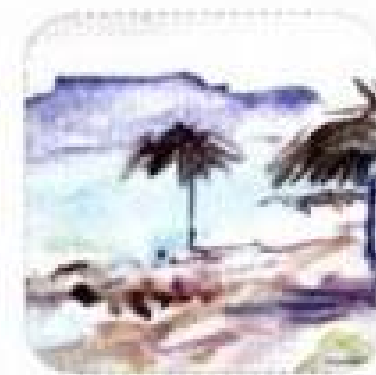
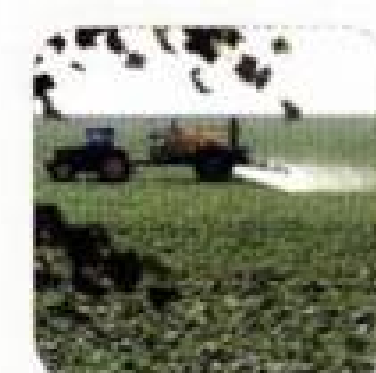
- 22 ▪ **Λ. Τσίλαγα, Α. Τζαναβάρα:**
Μουσείο και μουσειακή αγωγή - Η δημοτική πινακοθήκη Κορίνθου σε μια σύγχρονη μουσειολογική προσέγγιση

- 28 ▪ **Σ. Σούλης:**
Η φιλοσοφία της επιστήμης και της έρευνας ως θεμέλιο της τεχνολογικής ανάπτυξης

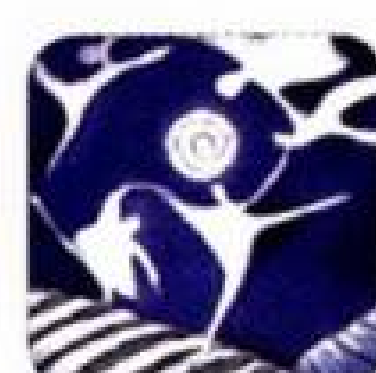
- 33 ▪ **Π. Μπουλανίκη:**
Τοξικά συστατικά φυτοφαρμάκων

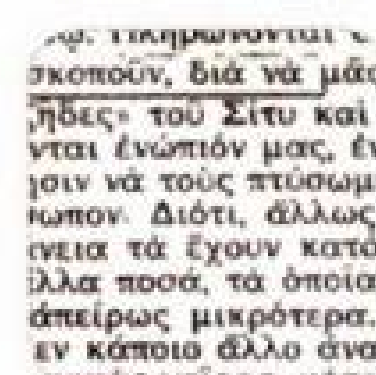
- 38 ▪ **Κ. Παπασταμούλης:**
Περί τέχνης

- 40 ▪ **Σ. Γ. Φραγκόπουλος:**
Η θεμελίωση της Χημείας (μέρος Β')

- 47 ▪ **Σ. Παρισσόπουλος:**
Ανθρωπολογία της Υγείας

- 52 ▪ Ένα επίκαιρο άρθρο γραμμένο πριν 75 χρόνια

5 ΑΦΙΕΡΩΜΑ

- 54 ▪ Παγκόσμια ημέρα βιβλίου

6 ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΖΩΗ

- 57 ▪ **Ε. Παπαγεωργίου:**
Η ψυχοπάθεια στην καθημερινή ζωή ή εμείς οι ψυχοπαθείς;

7 ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ ΤΕΙ

- 66 ▪ Νέα της Διοίκησης
- 76 ▪ Νέα από τα Τμήματα
- 88 ▪ Νέα της Επιτροπής Εκπαίδευσης και Ερευνών

8 ΦΟΙΤΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

90

9 ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΚΔΗΛΩΣΕΩΝ

99

4 ΑΡΘΡΑ ΑΠΟΨΕΙΣ

- **A. Καμμάς**

Η Πάπισσα Ιωάννα. Μύθος ή πραγματικότητα;

- **Λ. Τσίλαγα, Α. Τζαναβάρα**

Μουσείο και μουσειακή αγωγή -

Η δημοτική πινακοθήκη Κορίνθου

σε μια σύγχρονη μουσειολογική προσέγγιση

- **Σ. Σούλης**

Η φιλοσοφία της επιστήμης και της έρευνας

ως θεμέλιο της τεχνολογικής ανάπτυξης

- **Π. Μπουλανίκη**

Τοξικά Συστατικά Φυτοφαρμάκων

- **Κ. Παπασταμούλης**

Περί τέχνης

- **Σ. Γ. Φραγκόπουλος**

Η θεμελίωση της Χημείας (μέρος Β')

- **Σ. Παρισσόπουλος**

Ανθρωπολογία της Υγείας

Μουσείο και μουσειακή αγωγή

Η δημοτική πινακοθήκη Κορίνθου
σε μια σύγχρονη μουσειολογική προσέγγιση

των Λ. Τσίλαγα* και Α. Τζαναβάρα**

Η ιστορία του μουσείου ως συγκεκριμένου κοινωνικού θεσμού, που ανταποκρίνεται σε μορφωτικές, πολιτιστικές και οικονομικές ανάγκες έχει τις ρίζες της στην απώτερη αρχαιότητα. Οι πρόδρομοι των μουσείων εμφανίστηκαν σε ένα στάδιο ανάπτυξης της ανθρώπινης κοινωνίας, όταν αντικείμενα παρμένα από τη φύση και την κοινωνική ζωή διαφυλάχθηκαν για πρώτη φορά, όχι για πρακτικούς σκοπούς ή για την υλική τους αξία, αλλά και για την αισθητική τους αξία και ως τεκμηριωμένες μαρτυρίες. Από την εποχή που το μουσείο σήμαινε ναό αφιερωμένο στις Μούσες - κατά τα **κλασσικά χρόνια** - ή πανεπιστήμιο - στα **χρόνια του Ευκλείδη και του Αρχιμήδη** - με κύριο τομέα τη φιλοσοφία (το πανεπιστήμιο στην Αλεξάνδρεια της Αιγύπτου θεωρείται το πρώτο οργανωμένο μουσείο), μέχρι την Αναγέννηση, που αποτέλεσε περίοδο μουσειακής ανάπτυξης, μεσολάβησε ένα μακρύ διάστημα μουσειακής στασιμότητας, με μόνη εξαίρεση την ιδιωτική πρωτοβουλία.

Κατά το **Μεσαίωνα** εικόνες, θρησκευτικά αντικείμενα και λάφυρα, που έφεραν πίσω οι σταυροφόροι, κατέληξαν σε ιδιωτικές συλλογές

πριγκίπων κι ευγενών, ικανοποιώντας έτσι την έμφυτη ανάγκη τους για συλλογή αντικειμένων και επίδειξης αυτών. Πώς άρχισαν λοιπόν να δημιουργούνται οι ιδιωτικές αυτές συλλογές;

Ήταν το ανθρώπινο ένστικτο του συλλέγειν;

Ήταν μια μορφή επένδυσης για τους πλούσιους συλλέκτες;

Ήταν μέσο κοινωνικής καταξίωσης;

Θα τους εξασφάλιζε υστεροφημία και αθανασία;

Ή ήταν απλά η αγάπη των αντικειμένων και των φυσικών χαρακτηριστικών τους και η ανάγκη των ανθρώπων αυτών για γνώση;

Η ιστορική εξέλιξη της Μουσειολογίας δεν έχει δώσει σαφείς απαντήσεις στους προβληματισμούς των ερευνητών - Μουσειολόγων.

Η Αναγέννηση, πάντως, έφερε τη μεγάλη αλλαγή και τα μουσεία, ως ιδρύματα Διαφωτισμού, που ανταποκρίνονται στις μορφωτικές απαιτήσεις των ανθρώπων, γνώρισαν εκ νέου ακμή. Στη Φλωρεντία του 15^{ου} αι. πρωτοχρησιμοποιήθηκε η λέξη «Μουσείο», για να περιγράψει τη συλλογή των Μεδίκων. Ο Λαυρέντιος των Μεδίκων χρησιμοποίησε γαλαρίες (Galleria) του παλατιού, για να εκθέσει και να επιδείξει στους φιλοξενούμενούς του τους θησαυρούς που είχε

*Η κ. Λ. Τσίλαγα είναι καθηγήτρια του τμήματος Συντήρησης Αρχαιοτήτων και Έργων Τέχνης του ΤΕΙ-Α

**Η κ. Α. Τζαναβάρα είναι Έφορος της Δημοτικής Πινακοθήκης Κορίνθου

συλλέξει. Από τα Galleria αυτά γεννήθηκε και η σημερινή ονομασία Gallery - Πινακοθήκη.

Στη Ρώμη το 1471 ιδρύθηκε το μουσείο του Καπιτωλίου, που αποτελεί την παλαιότερη δημόσια συλλογή στον κόσμο. Στα διακόσια χρόνια που μεσολάβησαν από την ίδρυση της Πινακοθήκης των Μεδίκων μέχρι τη λειτουργία των πρώτων δημόσιων μουσείων, με την έννοια που αυτά ορίζονται στην εποχή μας, έγιναν ένα πλήθος ενδιάμεσα βήματα.

Ένα από αυτά ήταν μια υποτυπώδης μουσειακή υποδομή μέσα στους οίκους ευγενών και πλούσιων αριστοκρατών, οι οποίοι διαμόρφωσαν (16^{ος} - 17^{ος} αι.) ειδικές προθήκες έκθεσης αξιοπερίεργων αντικειμένων, τα **cabinets of curiosities**. Αυτά βρίσκονται συνήθως δίπλα σε μία βιβλιοθήκη ή σε ένα χώρο υποδοχής, γιατί εκεί συγκεντρώνονταν οι ευγενείς με φίλους και ψυχαγωγούνταν. Είναι ανοιχτές στους λίγους και εκλεκτούς μετά από προσωπική πρόσκληση του οικοδεσπότη και πολύ σπάνια ανοιχτές στο κοινό. Αφορούν σε ο,τιδήποτε μπορούμε να φανταστούμε, σε ο,τιδήποτε τραβούσε την προσοχή του ευγενή - συλλέκτη.

Το δίκτυο μουσείων αναπτύχθηκε με ιδιαίτερα γοργό ρυθμό στα **μέσα του 19^{ου} αι.** με την ίδρυση κρατικών, εθνικών μουσείων με μορφωτικό και μαζικό προσανατολισμό. Στο διάστημα αυτών των χρόνων τοποθετείται και η σύλληψη της ιδέας να γίνουν οι ιδιωτικές συλλογές προσβάσιμες για το ευρύ κοινό, ιδέα που θεωρείται ως η ευρωπαϊκή συμβολή στην εξέλιξη των μουσείων. Τα μουσεία λοιπόν ανοίγουν τις πύλες τους και τίθενται στην υπηρεσία του κοινού. Ο στόχος τους είναι διττός: αφενός η συλλογή, διαφύλαξη και παρουσίαση των μουσειακών συλλογών κι αφετέρου η ικανοποίηση του τρίπτυχου Γνώση - Έμπνευση - Ψυχαγωγία.

Κατά τους **EDSON G.** και **DEAN D.** ως μουσείο, με την ευρύτερη έννοια του όρου, καλείται ένα πολιτιστικό ίδρυμα με συλλογές, που αποτελούν παρακαταθήκη για το ανθρώπινο γένος και για

τις μελλοντικές γενιές. Η αξία του συνίσταται στη συναισθηματική και πνευματική προσφορά που έχει στις ανθρώπινες κοινωνίες. Αλλά και ο ορισμός που διατυπώνει το **Διεθνές Συμβούλιο Μουσείων (ICOM)** κινείται μέσα στα ίδια πλαίσια. Κι εδώ αναφέρεται το μουσείο ως ίδρυμα ανοικτό στο ευρύ κοινό, χωρίς περιορισμούς, ένα ίδρυμα όπου η φυλή, το χρώμα, το θρήσκευμα, η ηλικία, η φυσική ή νοητική κατάσταση ενός ατόμου δεν αποτελούν αίτια διακρίσεων, που συνιστούν ανασταλτικό παράγοντα για την πρόσβαση του ατόμου αυτού σε ένα πολιτιστικό ίδρυμα, όπως είναι το μουσείο. Κοινός παρονομαστής σε κάθε ορισμό της έννοιας του μουσείου είναι η επικοινωνία του κοινού με τα εκθέματα, η δυνατότητα μελέτης αυτών, η απόκτηση γνώσεων και η εποικοδομητική περιήγηση των επισκεπτών, με απώτερο στόχο την πολιτιστική οικειοποίησή τους με την Τέχνη και τη συνειδητοποίηση από μέρους του κοινού, του ανερχόμενου κοινωνικού ρόλου του μουσείου στο πλαίσιο της εκπαίδευσης κι εξέλιξης της κοινωνίας. Το μουσείο προσφέρει μια άμεση εμπειρία, καθώς ο επισκέπτης βλέπει τη χρήση «πραγματικών» αντικειμένων, από «αληθινούς» ανθρώπους, βλέπει την ιστορία να ζωντανεύει μπροστά του, καλλιεργεί και διευρύνει τις γνώσεις του. Μέσω της επίσκεψης σε ένα μουσείο αφενός παρέχεται σε μια ειδική κατηγορία επισκεπτών, όπως είναι οι μαθητές, πρόσβαση στη συλλογή αυθεντικών εκθεμάτων του μουσείου κι αφετέρου ενδυναμώνει το ενδιαφέρον τους για την Τέχνη και εξάπτεται η φαντασία τους. Στο ερώτημα «γιατί είναι σημαντικό να έχει το άτομο πρόσβαση σε μουσεία - πινακοθήκες ή γενικά σε χώρους Τέχνης» θα μπορούσε να δοθεί ως απάντηση το ότι οι χώροι αυτοί συμβάλλουν ώστε να ανακαλέσει και να οργανώσει ο επισκέπτης στη μνήμη του ιστορικές πληροφορίες, στο να κατανοήσει και να επιδείξει ζήλο για την Τέχνη, στο να χρησιμοποιήσει, παγιώσει και να επεκτείνει τις γνώσεις του,

στο να εντυπωσιαστεί και να ψυχαγωγηθεί. Οι συλλογές των μουσείων αποτελούν πρωτογενή πηγή μελέτης και κατανόησης της ανθρώπινης δημιουργικότητας, συνδυάζοντας πολιτισμικά στοιχεία από το παρελθόν και το παρόν, ενώ ταυτόχρονα ο παιδευτικός ρόλος του μουσείου θεωρείται εξαιρετικά μεγάλης σημασίας, καθώς μπορεί να ασκήσει τον επισκέπτη σε θέματα συμπεριφοράς και πειθαρχίας, συμβάλλοντας στην ομαλή κοινωνικοποίησή του.

Επιχειρώντας μια **σύντομη ιστορική αναδρομή** στη γέννηση και εξέλιξη της Μουσειακής Αγωγής, θα μπορούσαμε να σταθούμε στις ακόλουθες ημερομηνίες - σταθμούς για τα Μουσεία παγκοσμίως:

Το 1901 το Μουσείο **Smithsonian** στην Ουάσινγκτον και **το Μουσείο Επιστημών** στο Λονδίνο δημιουργούν τα πρώτα υποτυπώδη προγράμματα για παιδιά με τη χρήση επιλεγμένων εκθεμάτων από τις συλλογές των μουσείων.

Στη διάρκεια του **Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου**, το Μουσείο **Victoria and Albert στο Λονδίνο** δημιουργεί «**εργαστήρι**» για παιδιά, τα οποία εμπνέονται από τα εκθέματά του.

Το **1920** ιδρύεται στη Χάγη το **Μουσείο Εκπαίδευσης**, που εξειδικεύεται στη Μουσειακή Αγωγή.

Το **1927** θεσμοθετείται στην Αμερική η «**Ωρα του Μουσείου**», ενώ τα μουσεία χαρακτηρίζονται εκπαιδευτικά ιδρύματα. Τα προγράμματα υλοποιούνται τα Σάββατα, με παιχνίδια και συζητήσεις γύρω από τα μουσειακά εκθέματα.

Το **1928** αρχίζουν να λειτουργούν στο **Λούβρο** τα πρώτα προγράμματα που απευθύνονται στο σχολικό κοινό.

Τη **δεκαετία του '60** ξεκινά μια επανάσταση στο χώρο των παιδικών μουσείων, με πρωτοπόρο το **Μουσείο της Βοστώνης**. Τα εκθέματα ζωντανεύουν και ο επισκέπτης συμμετέχει ενεργά. Αγγίζει, βιώνει, ανακαλύπτει, αισθάνεται,

μέσα στα «**Discovery Rooms**» (**Εκθέσεις Αφής**).

Επειδή τα μουσεία εφαρμόζουν διεθνώς την πολιτική του «Μην αγγίζετε» και οι υπεύθυνοι ασφαλείας είναι έτοιμοι να απομακρύνουν στη στιγμή κάθε επισκέπτη, που θα σκεφθεί να προσεγγίσει ένα έργο Τέχνης - πολιτική που την κατανοούμε και τη θεωρούμε απαραίτητη για την προστασία του εκθέματος - κρίθηκε αναγκαίο να αναζητηθούν τρόποι και μέθοδοι, ώστε να μπορεί ο επισκέπτης σε κάποιο βαθμό να έρχεται σε επαφή με το έργο Τέχνης και να επικοινωνεί μαζί του. Ως αποτέλεσμα αυτής της σκέψης, προέκυψαν οι εκθέσεις αφής. Αν και βρίσκονται ακόμη σε πρώιμο στάδιο, έχουν ήδη αποδείξει, όπου επιχειρήθηκε να δημιουργηθούν, πως πρόκειται για ενδιαφέρουσες προτάσεις που χρειάζεται να επεκταθούν σε ευρύτερο κύκλο μουσείων.

Οι εκθέσεις αφής έχουν το πλεονέκτημα ότι δεν απευθύνονται μόνο σε ειδικές κατηγορίες επισκεπτών, όπως τα άτομα με ειδικές ανάγκες, αλλά σε κάθε επισκέπτη που θα ήθελε να βιώσει μέσα από διαδραστικές επαφές τη διαδικασία δημιουργίας και τη χρησιμότητα των εκθεμάτων της συλλογής ενός μουσείου. Αποδείχτηκε μάλιστα ότι οι εκθέσεις αυτές, όπου έχουν οργανωθεί, συγκεντρώνουν καθημερινά περισσότερους επισκέπτες από ότι οι κανονικές εκθέσεις των μουσείων που τις φιλοξενούν και ιδίως οικογένειες και παιδιά.

Η ιδέα είναι η δημιουργία σε κάθε μουσείο - εφόσον αυτό είναι δυνατό - μιας αίθουσας ανοικτής στο κοινό με υλικό από τη συλλογή ή σχετικό με αυτήν. Ο χειρισμός των αντικειμένων, η ικανοποίηση της περιέργειας του επισκέπτη και η πιο κοντινή παρατήρηση βαθαίνουν την κατανόηση.

Το σύγχρονο μουσείο καλείται να επιτελέσει έναν πολλαπλό ρόλο στην κοινωνία, στα πλαίσια ενός πνεύματος εκδημοκρατισμού. Η επινόηση του κινητού μουσείου, που θα μπορούσε να

φθάσει σε ανθρώπους σε απομακρυσμένες περιοχές, ήρθε να σφραγίσει αυτό το ρόλο. Με το άνοιγμα εκτός των τειχών του, το μουσείο βγαίνει από την αδράνεια, αποκτά έμπρακτη κοινωνική δράση και συμβάλλει ενεργά στην άρση του κοινωνικού αποκλεισμού ορισμένων κοινωνικών ομάδων από τα πολιτιστικά δρώμενα του τόπου τους. Στη Μεγάλη Βρετανία τα κινητά μουσεία από το 1970 μεταφέρουν περιοδικές εκθέσεις εικαστικών τεχνών σε κάθε περιοχή της χώρας δίνοντας το παρόν στην προσπάθεια κοινωνικής ενσωμάτωσης κάθε Βρετανού πολίτη. Τα κινητά μουσεία είναι εξοπλισμένα με εποπτικό υλικό και τα απαραίτητα υλικά μέσα για μια εξατομικευμένη επίσκεψη, ανάλογα με τις ανάγκες και ιδιαιτερότητες κάθε πολίτη, που θα ενδιαφερθεί να συμμετάσχει στο πρόγραμμα αυτό.

Μουσειακή Αγωγή στην Ελλάδα. Το 1888 με εγκύκλιο του Υπουργείου Παιδείας, επισημαίνεται η σημασία που έδινε η Πολιτεία στην εκπαίδευση στα μουσεία, ενώ από το ίδιο

έγγραφο μαθαίνουμε ότι η σύνδεση του μουσείου με το σχολείο επιδιωκόταν ήδη από την περίοδο της Επανάστασης.

Το 1978 πραγματοποιούνται στην Ελλάδα **τα πρώτα εκπαιδευτικά προγράμματα**, με πρωτοπόρο το **Μουσείο Μπενάκη**, ενώ θα χρειαστεί να περάσει μια δεκαετία μέχρι να αρχίσουν να διαφαίνονται στα μεγάλα μουσεία της χώρας κάποιες δειλές προσπάθειες υλοποίησης εκπαιδευτικών προγραμμάτων.

Το 1987, το **Μουσείο Κυκλαδικής Τέχνης** με το σύνθημα «**Όταν το Σχολείο δεν πηγαίνει στο Μουσείο, τότε το Μουσείο πηγαίνει στο Σχολείο**» δημιουργεί την πρώτη μουσειοσκευή, για τα παιδιά που δεν έχουν δυνατότητα άμεσης πρόσβασης σε κάποιο μουσείο.

Το 1990 πραγματοποιείται το 1^ο Περιφερειακό Σεμινάριο «**Μουσείο - Σχολείο**», που εξελίσσεται σε ετήσιο θεσμό, με το σύνθημα «**Ανοιχτό Μουσείο - Ανοιχτό Σχολείο**», ενώ το 1994 υλοποιείται το πρόγραμμα **MELINA**, ένα πρόγραμμα κοινής δράσης του Υπουργείου Εθνικής Παιδείας και του Υπουργείου Πολιτισμού,

που ανέδειξε την πολιτιστική διάσταση του εκπαιδευτικού συστήματος.

Τα τελευταία 20 χρόνια έχει επέλθει ένα πνεύμα αλλαγής στην ταυτότητα των μουσείων ανά τον κόσμο. Από απλούς χώρους θέασης, από «στάσιμα», χωρίς ζωή κτίρια μεταμορφώθηκαν στην πλειοψηφία τους ή τείνουν να μεταμορφωθούν, σε ενεργά πνευματικά ιδρύματα, που αναπτύσσουν μια διαδραστική επικοινωνία με τον επισκέπτη. Μια ριζική επανεξέταση του ρόλου των μουσείων κρίθηκε αναγκαία, προκειμένου να επιβιώσουν, ακολουθώντας το ρεύμα της εποχής και τις ανάγκες των πολιτών. Πετυχημένο λοιπόν είναι το μουσείο, όχι όταν έχει σημαντικά κέρδη ή μεγάλο αριθμό επισκεπτών, αλλά, όταν εξασφαλίζει καλή ποιότητα υπηρεσιών στους επισκέπτες κι αναπτύσσει μια καλή σχέση μαζί τους, ώστε μετά το τέλος μιας επίσκεψης να θελήσουν να την επαναλάβουν. Άλλωστε μουσείο χωρίς κοινό δε νοείται. Πάνω σε αυτή την αρχή - αφορισμό θα έπρεπε να εδράζεται το «**μουσειακό γίνεσθαι**».

Η Δημοτική Πινακοθήκη Κορίνθου, ένα τοπικό μουσείο που φιλοξενεί σημαντικά ζωγραφικά έργα διακεκριμένων Ελλήνων και Ευρωπαίων δημιουργών «αγωνίζεται» να αντισταθεί στο ισοπεδωτικό πνεύμα της παγκοσμιοποίησης - που έχει εισβάλλει και στο χώρο των Εικαστικών και επηρεάζει τις μουσειακές πρακτικές γενικότερα - και να αποτελέσει όχι απλώς μια παθητική συλλογή υπέροχων εκθεμάτων, αλλά ένα εφαλτήριο για πολιτιστική αναβάθμιση της τοπικής κοινωνίας με τα πενιχρά μέσα που διαθέτει. Αυτό είναι άλλωστε και το περιεχόμενο της φιλοσοφίας της Νέας Μουσειολογίας, όπου στο κέντρο της ιδέας του μουσείου βρίσκεται ο άνθρωπος και όχι τα αντικείμενα. Βέβαια, το «νέο» μουσείο δε θεωρείται μια εναλλακτική λύση έναντι του «παραδοσιακού», αλλά ένα συμπλήρωμα, που ανοίγει στην έννοια του

μουσείου νέες προοπτικές και διαστάσεις. Στο πνεύμα αυτό κινείται και η στάση πολλών μουσείων να ακολουθήσουν τις Νέες Τεχνολογίες και να ενσωματώσουν στους εκθεσιακούς χώρους οπτικοακουστικά μέσα.

Η Πινακοθήκη Κορίνθου ευελπιστεί να εξασφαλίσει τις αντίστοιχες πολυμεσικές εφαρμογές, που θα μετέτρεπαν μια παραδοσιακή και συχνά βαρετή, ειδικά για τους μικρούς επισκέπτες, μέθοδο ξενάγησης, περιήγησης και παρουσίασης των εκθεμάτων μιας έκθεσης, σε μια απολαυστική εμπειρία με τη χρήση συστημάτων **multimedia**. Η εγκατάσταση σύγχρονων τεχνολογικών συστημάτων ξενάγησης σε ένα μουσείο συμβαδίζει αφενός με τη φιλοσοφία, που θέλει τα μουσεία να προσαρμόζονται στις εξελίξεις και να μην είναι αποστειρωμένα δωμάτια, παρωχημένα και πληκτικά, αφετέρου με τις απαιτήσεις των σημερινών παιδιών, που είναι εξοικειωμένα με την τεχνολογία και η διαδραστικότητα θα τους εξέπληττε ευχάριστα σε ένα μουσείο.

Ένα τέτοιο μέσο και το πιο διαδεδομένο σε μουσεία παγκοσμίως είναι το **Information Kiosk**, ένα ηλεκτρονικό σύστημα πληροφόρησης, που στηρίζεται στη λειτουργία ενός ενσωματωμένου υπολογιστή με μεγάλη χωρητικότητα μνήμης, που συνήθως τοποθετείται στα ισόγεια των μουσείων και προσφέρει μια εικονική περιήγηση στα εκθέματα.

Η λειτουργία του γίνεται εύκολα, απλώς με την αφή, πάνω σε μία οθόνη υπολογιστή. Η οθόνη

διαθέτει πολλά εικονίδια ανάλογα με το είδος της πληροφόρησης που χρειάζεται ο χρήστης. Στη βάση δεδομένων μπορούν να περαστούν στοιχεία από ζωγραφικούς πίνακες της συλλογής της Πινακοθήκης, ώστε ο επισκέπτης να μπορεί να ξεναγηθεί διαδραστικά στις συλλογές της, ακουμπώντας την οθόνη και επιλέγοντας αρχικά ποιο έργο τον ενδιαφέρει και στη συνέχεια το είδος των πληροφοριών που θέλει να λάβει, π.χ. σε ποια εποχή ή σε ποιον καλλιτέχνη ανήκει ένα έκθεμα. Το σύστημα αυτό μετατρέπει μια ανιαρή και κοινή περιήγηση σε ένα απολαυστικό ταξίδι στο χώρο και το χρόνο. Υπηρετώντας ακόμη την αρχή του μουσείου «**ΕΚΤΟΣ ΤΩΝ ΤΕΙΧΩΝ**», η Πινακοθήκη υλοποιεί εκπαιδευτικά προγράμματα στα ίδια τα σχολεία της περιφέρειας, που αδυνατούν, λόγω απόστασης από το κέντρο, να την επισκεφθούν.

Τέλος, εντός του Μουσείου θα μπορούσε να δημιουργηθεί μια Αίθουσα Ανακάλυψης, όπως αυτές που προαναφέρθηκαν, όπου μεμονωμένοι επισκέπτες, μαθητές και οικογένειες, θα μπορούν να «αγγίξουν» ζωγραφικά έργα, να αναλύσουν

τεχνοτροπίες και υλικά κατασκευής και μέσω της απτικής προσέγγισης να κατανοήσουν τη δυσκολία που απαιτεί μια καλλιτεχνική δημιουργία, ώστε να μάθουν να σέβονται και να εκτιμούν ένα έργο Τέχνης.

Βιβλιογραφία

- Ambrose Timothy, Education in Museums, Museums in Education, Edinburgh, Scottish Museum Council, 1987
- Bloom J, Powell E, Museums for a new century, Washington D C, AAM, 1984
- Bourdieu P, Darbel A, The love of Art: European Art Museums and their public, Cambridge: Polity Press (αρχική γαλλική έκδοση 1969)
- Chancellor Mindi Long, Hand On Discovery Place of Birmingham, Gifted Child Today 12, n. 5, Sept. - Oct. 1989, pp.14-17
- Edson Gary and Dean David, The handbook for museums, London and New York: Routledge, 1994
- Hooper - Greenhill Eilean, The Educational role of the Museum, London and New York, Routledge, 1996
- Hooper - Greenhill Eilean, Working in Museum and Gallery Education, Leicester University Press, 1991
- Vergo Peter, The New Museology, Reaktion Books, London, 1989
- Χρόνη - Κακούρου Γεωργία, ΜΟΥΣΕΙΟ - ΣΧΟΛΕΙΟ. ΑΝΤΙΚΡΙΣΤΕΣ ΠΟΡΤΕΣ ΣΤΗ ΓΝΩΣΗ, Εκδόσεις Πατάκη, 2005

Στις 9 Απριλίου 2010 άρχισε να λειτουργεί το εστιατόριο για το προσωπικό του ΤΕΙ Αθήνας με ιδιαίτερα προσιτές τιμές. Η λιτή και καλαίσθητη διακόσμηση του χώρου δημιουργεί μια ευχάριστη ατμόσφαιρα, την οποία ολοκληρώνει η καθημερινή εναλλαγή του μενού, που διακρίνεται για την ποιότητα των υλικών, η ευγένεια και η άψογη επαγγελματικότητα των υπαλλήλων του εστιατορίου.

Τα “Τεχνολογικά Χρονικά”
εύχονται
στους αναγνώστες τους

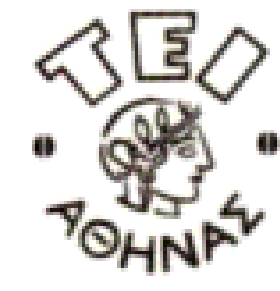
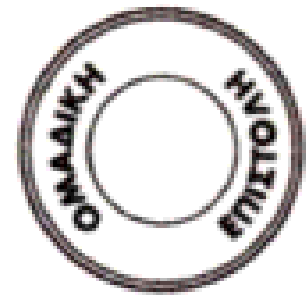
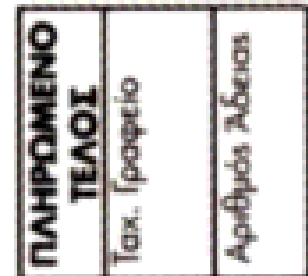
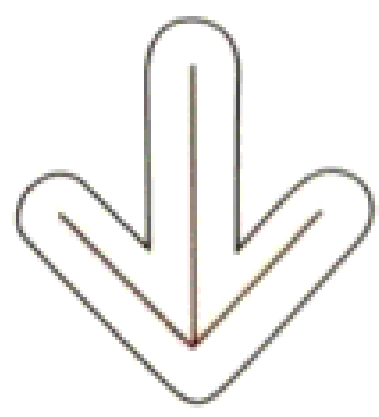
Καλό καλοκαίρι!

Δημοσίευση άρθρων

Γίνονται δεκτά άρθρα που πραγματεύονται **επίκαιρα ζητήματα στο χώρο της εκπαίδευσης ή και θέματα γενικότερου ενδιαφέροντος**. Τα κείμενα πρέπει να αποστέλλονται με e-mail, σε μορφή Word, ενώ οι φωτογραφίες που τα συνοδεύουν πρέπει να είναι σε ηλεκτρονική μορφή σε υψηλή ανάλυση. Η βιβλιογραφία, αν υπάρχει, παρατίθεται μόνο με τη μορφή υποσημειώσεων. Τα άρθρα, τα οποία μπορεί να είναι πρωτότυπα ή αναδημοσιεύσεις, δεν επιτρέπεται κατά κανόνα να υπερβαίνουν τις 2.000 λέξεις.

Για να δημοσιευτεί ένα κείμενο, πρέπει να εγκριθεί από την Συντακτική Επιτροπή. Η μερική ή ολική αναπαραγωγή κειμένων του περιοδικού επιτρέπεται μόνο με την άδεια του Εκδότη.

Οι ενδιαφερόμενοι μπορούν να επικοινωνούν με την κα Ι. Αναστασάκου, τηλ.: 210 5385174,
Fax: 210 5385852, e-mail: eee@teiath.gr

Αν. Σπυριδωνος, 122 10 Αιγάλεω
Τηλ.: 210 538 5100, fax: 210 591 1590
e-mail: info@teiath.gr, webmaster@teiath.gr

ISSN 1791-7247

www.teiath.gr